

Nr 217.

Av herr Nordenson, *angående sänkning av nöjesskatten för biografreställningar.*

Jämlikt förordning den 30 januari 1948, som trädde i kraft den 2 februari samma år (SFS 1948: 24), utgår nöjesskatt för biografreställning med 30 procent å bruttopriset för varje biljett, skatten inberäknad, om priset icke överstiger en krona, och eljest med 30 procent av en krona och 45 procent av återstoden av biljettpriset. Före den 2 februari 1948 utgick skatten med 15 procent å bruttopriset, därest detta icke översteg en krona, och eljest med 15 procent av en krona samt 30 procent av återstoden av biljettpriset. Den avsevärda skatteskärpningen föranledde av statens priskontrollnämnd godkända höjningar av biljettpriserna från och med den 2 februari 1948.

Denna skatteskärpning har enligt en av Sveriges biografägareförbund verkställd utredning medfört en genomsnittlig minskning av biografernas omsättning med 9,86 % under tiden $\frac{2}{2}$ — $\frac{2}{10}$ 1948. En stickprovsundersökning för tiden $\frac{4}{10}$ — $\frac{28}{11}$ samma år visar en minskning av 11,32 %. Tendensen är alltså sjunkande.

Denna omsättningsminskning har med särskild styrka drabbat den svenska filmproduktionen. Denna har nämligen redan före skatteskärpningen arbetat under ekonomiskt bekymmersamma förhållanden beroende dels på de höga och oavbrutet stigande produktionskostnaderna, dels på den starkt begränsade marknaden för svensk film. Den omsättningsminskning, som nu inträffat, har givetvis kraftigt reducerat även intäkterna på svensk film och därigenom rubbat de ekonomiska förutsättningarna för den inhemska produktionen. Den torde få till följd bl. a. att antalet producerade svenska filmer kommer att avsevärt nedgå samtidigt med att filmernas kvalitativa nivå kan väntas sjunka. För hela biografvärelsen skulle den minskade tillgången på svensk film komma att få mycket svåra verkningar, enär omkring 40 % av alla filmintäkter i Sverige härrör från svenska filmer. Skall biografverksamheten i fortsättningen kunna upprätthållas i normal omfattning måste det tomrum, som uppstår efter de svenska filmerna, fyllas genom ökad import av utländska filmer, en åtgärd, som i nuvarande valutaläge knappast vore önskvärd.

Föreningen Sveriges filmproducenter har i skrivelse till statsrådet och chefen för kungl. finansdepartementet av den 15 december 1948 uppskattat den direkta minskning av intäkterna från svensk film, som nedgången i biografernas omsättning medfört, till omkring 1,4 miljoner kronor. Då emellertid den svenska filmproduktionen tidigare i hög grad varit beroende av den möj-

lighet, som stått vissa större produktionsföretag till buds, nämligen att med inkomster från egna biografer kunna täcka produktionens förluster, och denna möjlighet genom minskningen av intäkterna från biograferna numera bortfallit, har läget för den svenska filmproduktionen i själva verket blivit ännu mera kritiskt än vad som framgår av siffran 1,4 miljoner kronor, ty av den på produktionen uppkomna förlusten beräknas de i densamma intresserade produktionsföretagen tidigare ha kunnat täcka ej mindre än omkring 2 miljoner kronor. Föreningen har med hänvisning härtill föreslagit, att åtgärder måtte vidtagas för att producenterna skola kunna dels återvinna de 1,4 miljoner kronor, vilka skatteskärpningen berövat dem, dels erhålla kompensation för de omkring 2 miljoner kronor, varmed biograferna tidigare kunnat bidra till produktionen men som nu icke längre stå till förfogande.

Det må slutligen även framhållas, att en minskad tillgång på svenska filmer med all sannolikhet kommer att leda till en ytterligare minskning av omsättningen på biograferna, och detta i sin tur kommer automatiskt att medföra en nedgång av nöjesskatteintäkterna.

Konsumtionsskatteberedningen har ej varit främmande för de svårigheter som denna skatt kunde tänkas medföra och har framhållit, att beredningen förutsatte, att frågan om skatteskärpningens fortbestånd upptoges till omprövning redan vid 1949 års riksdag.

Med hänvisning till vad som ovan anförts får undertecknad hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om en utredning om möjligheten att åstadkomma en sänkning av nöjesskatten för biografföreställningar och att Kungl. Maj:t måtte för riksdagen snarast möjligt framlägga förslag i ärendet.

Stockholm den 23 januari 1949.

Harald Nordenson.
